

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 141/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Dávidom Vöröšom, advokátom, Landererova 8, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 CdoPr/8/2025 z 23. septembra 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením v označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva nasledujúci stav veci:

- a. Sťažovateľ mal procesné postavenie žalobcu v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, kde za žalovanú označil Farmaceutickú fakultu Univerzity Komenského v Bratislave. Konanie o predmetnej žalobe sťažovateľa bolo pôvodne vedené na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 61Cpr/5/2019. Okresný súd rozsudkom 9. marca 2022 konanie zastavil a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že na strane označenej žalovanej je nedostatok procesnej subjektivity, keďže sťažovateľ v žalobe označil organizačnú jednotku právnickej osoby, ktorá nemá procesnú subjektivitu. Z vykonaného dokazovania, ako aj z vnútorných predpisov okresný súd považoval za preukázané, že zamestnávateľom, a teda

právnickou osobou s právnou subjektivitou bola Univerzita Komenského v Bratislave a v pracovnoprávnom vzťahu so sťažovateľom bola Univerzita Komenského v Bratislave, nie samostatne jej Farmaceutická fakulta. Dodal, že z vnútorných predpisov Univerzity Komenského v Bratislave vyplýva, že dekan fakulty je síce oprávnený vykonávať právne úkony aj v pracovnoprávnych vzťahoch, resp. môže delegovať právo konať v pracovnoprávnych vzťahoch na iné osoby, čo však neznamená prenesenie pracovnoprávnej subjektivity na fakultu ako súčasť univerzity.

- b. Na základe podaných odvolaní rozhodoval Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením sp. zn. 8 CoPr/6//2022 z 28. februára 2023 odmietol odvolanie Univerzity Komenského v Bratislave, napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil a tretím výrokom rozhodol o trovách konania. Vo vzťahu k odvolaniu Univerzity Komenského v Bratislave konštatoval, že nie je stranou sporu, preto nebola oprávnená podať odvolanie. K odvolaniu sťažovateľa a jeho názoru, že na prenesenie pracovnoprávnej subjektivity postačuje úprava v Štatúte Univerzity Komenského v Bratislave krajský súd poukázal na znenie § 7 ods. 2 Zákonníka práce, ktorý umožňuje prenesenie pracovnoprávnej subjektivity na organizačnú jednotku zamestnávateľa dvomi spôsobmi, a to priamo osobitným predpisom alebo stanovami podľa osobitného predpisu. Podľa názoru krajského súdu prenesenie právnej subjektivity stanovami právnickej osoby musí umožňovať osobitný predpis. Zákonník práce sám odkazuje na osobitný predpis, preto ním sám nemôže byť. Osobitným predpisom v danom prípade je zákon č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o vysokých školách“), ktorý však prenesenie pracovnoprávnej subjektivity na jednotlivé fakulty neumožňuje. Vychádzajúc z uvedeného, konštatoval, že zamestnávateľom sťažovateľa bola Univerzita Komenského v Bratislave, a nie farmaceutická fakulta. Skutočnosť, že pracovná zmluva sťažovateľa a jej dodatky boli podpísané dekanom farmaceutickej fakulty, sú prejavom jeho oprávnenia na konanie v pracovnoprávnych veciach v mene Univerzity Komenského v Bratislave.
- c. Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Krajskému súdu vyčítal, že dospel k arbitrárnym záverom, ignoroval niektoré ustanovenia vnútorných predpisov, z ktorých následne vyvodil tvrdenie, že jeho zamestnávateľom nebola farmaceutická fakulta ako organizačná jednotka univerzity, ale samotná Univerzita Komenského v Bratislave. Najvyšší súd v podstatnom konštatoval, že bolo o dovolaní sťažovateľa rozhodnuté skorším uznesením sp. zn. 6CdoPr/12/2023 z 25. septembra 2024, ktoré neprešlo testom ústavnosti, preto bolo zrušené nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 615/2024-36 z 11. marca 2025 (ďalej len „skorší nález“) a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. V ďalšom rekapituloval závery ústavného súdu týkajúce sa výkladu § 7 ods. 2 Zákonníka práce a konštatoval, že zákon o vysokých školách sťažovateľom tvrdené postavenie fakultám *expressis verbis* nepriznáva. Za spornú však považoval interpretáciu slovného spojenia „osobitný predpis“, resp. slovné spojenie „stanovami podľa osobitného predpisu“ (pozri § 7 ods. 2 Zákonníka práce). Vychádzajúc zo záväzného právneho názoru ústavného súdu v predmetnej veci, stotožnil sa však s jeho interpretačným názorom, že na to, aby prešla pracovnoprávna subjektivita na základe stanov alebo štatútu, je nevyhnutné, aby právna úprava (platná v rozhodnom čase), ktorá regulovala právne postavenie univerzity, umožňovala, aby univerzita mohla svoje vnútorné pomery upraviť

v podobe prenosu pracovnoprávnej subjektivity na svoje organizačné zložky. Citujúc § 6 ods. 4 a § 21 ods. 1 písm. d) zákona o vysokých školách, dospel k záveru, že fakulta (za predpokladu, ak to ustanoví štatút) je oprávnená konať v pracovnoprávných veciach, avšak s tým obmedzením, že jej právne postavenie konať v týchto záležitostiach je profilované iba na konanie v mene verejnej vysokej školy. V rozhodnom čase teda nebol vytvorený normatívny priestor na prenos pracovnoprávnej subjektivity z Univerzity Komenského v Bratislave na fakultu, a to ani na základe regulácie prostredníctvom interného normatívneho aktu (bod 41 až 44 odôvodnenia napadnutého uznesenia). Vzhľadom na uvedené a skutočnosť, že sťažovateľ za žalovanú označil fakultu, ktorá nemala spôsobilosť byť účastníkom konania, vo veci konajúce súdy správne procesne reagovali zastavením konania pre neodstrániteľnú prekážku konania, preto najvyšší súd vyhodnotil dovolanie v celom rozsahu ako nedôvodné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v sťažnosti rozsiahlo argumentuje v prospech porušenia svojich práv napadnutým uznesením dovolacieho súdu, pričom odôvodnenie a závery najvyššieho súdu považuje za nesprávne a svojvoľné, založené výlučne na záväznom právnom názore ústavného súdu. Svojím obsahom ide o totožnú argumentáciu, ktorú uplatnil už v priebehu konania pred všeobecnými súdmi (najmä pred dovolacím súdom). V sťažnosti naďalej zotrval na svojom právnom názore, že zo štatútu Univerzity Komenského v Bratislave vyplývalo, že zamestnávateľom bola fakulta ako organizačná jednotka, a nie samotná univerzita. Štatútom malo dôjsť k prenosu pracovnoprávnej subjektivity z univerzity na fakultu. V nadväznosti na to podrobuje kritike aj skorší nález ústavného súdu, ktorý sťažnosť univerzity považoval za prípustnú, a to napriek skutočnosti, že univerzita nebola stranou napadnutého konania. Pre prípad, že konajúci senát dospeje k inému právnomu názoru ako senát rozhodujúci o skoršom náleze, navrhol, aby vec bola predložená plénu na zjednotenie odchylných právnych názorov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či najvyšší súd dal dostatočné a ústavno-konformné odpovede na výhrady sťažovateľa súvisiace s označeným dôvodom prípustnosti dovolania, ako aj na tam uplatnenú argumentáciu.

5. Sťažnostná argumentácia spočívajúca v nesúhlase s prijatými závermi ústavného súdu (v prerokúvanej veci podal kasačne záväzný výklad § 7 ods. 2 zákona o vysokých školách), ktoré najvyšší súd v napadnutom uznesení rešpektoval, je (ako už bolo uvedené) podstatnom identická s dovolacou argumentáciou, na ktorú dovolací súd sťažovateľovi poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, považuje riešenie a výsledok sporu za spravodlivý, pričom na rozdiel od sťažovateľa považuje vysporiadanie sa najvyššieho súdu s odôvodnením skoršieho nálezu ústavného súdu za dostatočné, argumentačne konzistentné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že sa stotožňuje už so skôr vysloveným právnym názorom ústavného súdu (v tej istej veci) a v podrobnostiach odkazuje na jeho obsah.

6. Keďže ústavný súd v napadnutom uznesení najvyššieho súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti, nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľa za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

7. Ústavný súd tak dospel k záveru, že neexistuje relevantný súvis medzi namietanými právami sťažovateľa na súdnu ochranu v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a spravodlivý proces na jednej strane a napadnutým uznesením dovolacieho súdu na strane druhej. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu namietaných práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

8. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu